

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Γ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας (Ἀλίαρτος Θηβῶν 16-21.9.1998)

Ἡ Γ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας, ἡ ὁποία συνήλθε ἀπό 16 ἕως 21-9-1998, μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου καί ὑπό τήν ἐπίτιμη προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου, στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, στήν Ἀλίαρτο, ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα: «**Ἡ ἀνάγκη ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως ἔναντι τῆς προκλήσεως τῆς “Νέας Ἐποχῆς”**».

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐπεσήμανε τήν ἀνάγκη σωστής καί ἐγκαιρῆς ἀντιμετώπισης τῶν τεραστίων προβλημάτων πού δημιουργοῦν οἱ αἱρέσεις καί ἡ παραθρησκεία στό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί κατέληξε στίς παρακάτω διαπιστώσεις καί προτάσεις γιά τήν ἀντιμετώπισή τους.

Α. Διαπιστώσεις

1. Ἡ ἐξάπλωση τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων σέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες χώρες ἔχει λάβει ἀνησυχητικές διαστάσεις. Ἐπικίνδυνες ὁργανώσεις διακινοῦν ἀνθρώπους καί μέσα χωρὶς νά γνωρίζουν σύνορα καί διατείνονται ὅτι προσφέρουν ἔτοιμες “λύσεις” σέ ὅλα τά ὑπαρξιακά προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

2. Ἡ ἐμφάνισή τους γίνεται πάντοτε πίσω ἀπό ἕνα καλοφτιαγμένο προσωπεῖο. Συνήθως δέν ἀποκαλύπτουν τό ἀληθινό τους πρόσωπο καί τούς ἀπώτερους σκοπούς τους.

3. Αὐτή ἡ ἀνέντιμη μεθοδευμένη τακτική τῶν ὁμάδων αὐτῶν παρασύρει στήν πλάνη τους ἀνύποπτους ἀνθρώπους καί ἀστήρικτους πνευματικά χριστιανούς. Ἰδιαίτερα στοχεύει στό νά παγιδεύσει πολλαπλασιαστές μηνυμάτων, ὅπως πανεπιστημιακούς, ἐκπαιδευτικούς, πολιτειακούς παράγοντες καί Μ.Μ.Ε. μέ ἀπρόδλεπτες καταστροφικές συνέπειες.

4. Οἱ κινήσεις αὐτές ἐκμεταλλεύονται **τά ποιμαντικά μας κενά** καί ἀντιστρέφοντας τό περιεχόμενο χριστιανικῶν ὄρων διαβρώνουν ἐπικίνδυνα τό Ὁρθόδοξο φρόνημα τῶν πιστῶν, μέ ἀποτέλεσμα χριστιανοί νά σκέπτονται αἰρετικά. Ἔχουμε περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται ναοί, κυρίως παρεκκλήσια, γιά νά κάνουν οἱ ὁπαδοί διαφόρων ὁργανώσεων διαλογισμό.

5. Μερικοί ὄροι τῆς παραθρησκείας, ὅπως αὐτοί τοῦ **κάρμα** καί τῆς **μετενσαρκώσεως**, πού προβάλλονται πολύ ἔντονα τόν τελευταῖο καιρό, κάτω ἀπό ἕνα δυτικό ἀλλά καί χριστιανικό περιβλήμα, εἶναι ἐπικίνδυνοι τόσο γιά τήν πνευματική, ὅσο καί γιά τήν κοινωνική ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Καταστρέφουν τό χριστοειδές ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀνατρέπουν καί ἀμαυρώνουν κάθε ἠθική ἀξία καί τούς κοινωνικούς καί δημοκρατικούς θεσμούς.

6. Διαπιστώνουμε σήμερα ὅτι στά πλαίσια τῆς παγκοσμιοποιήσεως τῆς Τεχνολογίας, τῆς Πολιτικῆς καί τῆς κουλτούρας καί τῆς σχετικοποιήσεως τῶν ἀληθειῶν, προωθεῖται μιά ἰδεολογία τῆς ἀνεκτικότητας. Δυστυχῶς ὁμως παρατηροῦμε, ὅτι συχνά ἡ ἐπίκληση τοῦ ἀγαθοῦ τῆς “ἀνεκτικότητας” εἶναι ὑποκριτική, διότι ἐξυπηρετεῖ σκοπιμότητες. Οἱ δήθεν φορεῖς τῆς ἀνεκτικότητας ἀπολυτοποιοῦν τήν ἀποψή τους περί σχετικότητας καί δέν εἶναι καθόλου ἀνεκτικοί ἔναντι ἐκείνων πού θέλουν νά πιστεύουν στήν Ἀπόλυτη Ἀλήθεια, τήν μοναδικότητα τοῦ προσώπου του Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

7. Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων σέ θρησκευτικό ἐπίπεδο, πού ἐπιδιώκουν νά ἐπιβάλουν οἱ ὁμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, εἶναι μιά **πανθρησκεία**, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα τελείως ἀπροσδιόριστο κράμα στοιχείων τῶν διαφόρων θρησκειῶν μέ προσμίξεις νέων ἀποκρυφιστικῶν δοξασιῶν. Ἔτσι ἡ μιά ἀποκαλυφθεῖσα ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια, ἡ Ὅποια βιώνεται μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς τό Σῶμα τοῦ Ζῶντος Χριστοῦ καί Κοινωνία

Στιγμιότυπο από την Γ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

της Ἁγίας Τριάδος, σχετικοποιεῖται καὶ ὑποστηρίζεται ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες κινῶνται στό ἴδιο ἐπίπεδο καὶ στοχεύουν στήν ἴδια καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου.

8. Ἡ Συνδιάσκεψη χαιρετίζει τίς ἀποφάσεις τῆς Πανορθόδοξου Συναντήσεως, πού συνεκλήθη στή Θεσσαλονίκη τήν 1η Μαΐου 1998, ἐν ὄψει τῆς 8ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε τόν προσεχῆ Δεκέμβριο, στίς ὁποῖες ἐπισημαίνονται οἱ κίνδυνοι πού ἐγκυμονεῖ ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, διά τοῦ ὁποῦ ἐπιδιώκεται τὸ πνεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς” νά διεισδύσει καὶ μέσα στόν δικό μας χῶρο.

9. Οἱ συγκρητιστικές θρησκευτικές ἀπόψεις, ἀποτελοῦν κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Τέτοιες ιδέες εἶναι: ἡ ἀποψη ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στόν Θεό καὶ ὅλες οἱ πνευματικές πρακτικές εἶναι ἐξ ἴσου καλές καὶ γι' αὐτό τό λόγο πρέπει νά τίς σεβόμαστε καὶ δέν πρέπει νά τίς συγκρίνουμε· καὶ ἡ ἄλλη ἀποψη εἶναι ὅτι ὁ,τιδήποτε εἶναι καινούργιο εἶναι καλό καὶ ὅλα τὰ παλιά πρέπει νά ἀλλάξουν σύμφωνα μέ τὰ καινούργια.

10. Ὁ ἰσχυρισμός τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, ὅτι μπορεῖ κάποιος νά εἶναι ταυτόχρονα καὶ μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁπαδός ἄλλων θρησκειῶν ἢ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, ἀποτελεῖ ἓνα ἐγκυβερνητικό σύνθημα, πού ὀδηγεῖ ὁμως στήν πιό καταστροφική ἐξάρτηση.

11. Οἱ ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς, χρησιμοποιώντας μεθόδους χειραγωγήσεως τῆς προσωπικότητος στρατολογοῦν ὁπαδούς καὶ τούς μεταβάλλουν σταδιακά σέ ἄβουλα ὄντα, ἀλλοιώνοντας ἐπικίνδυνα τήν προσωπικότητά τους.

12. Οἱ ὁμάδες αὐτές στοχεύουν στό θρησκευτικό ἀποχρωματισμό ὅλων τῶν τομέων τῆς ζωῆς, ἀπειλώντας ἀκόμη καὶ τήν ἐνότητα τοῦ ἔθνους. Ἐδῶ ἐντάσσεται ἡ ἐπίμονη προβολή τοῦ αἰτήματος γιά «χωρισμό Ἐκκλησίας καὶ κράτους» καὶ ἡ παρουσίαση μέ τρόπο τεχνητό τῆς Ἑλλάδος ὡς χώρας πολυφυλετικῆς, πολυεθνικῆς καὶ πολυθρησκευτικῆς.

13. Οἱ ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ περισσότερο οἱ λεγόμενες νεοφανεῖς αἱρέσεις συκοφαντοῦν ὅσους δέν συμφωνοῦν μαζί τους, φθάνοντας μάλιστα στό σημεῖο νά χαρακτηρίζουν ναζιστὴ καὶ ἐγκληματία ὅποιον ἀσκεῖ σ' αὐτές κριτική.

14. Διαπιστώθηκε ὅτι τέτοιου εἴδους ἐπικίνδυνες πνευματικά, ἔθνικά καὶ κοινωνικά ἀντιλήψεις συναντοῦμε ὄχι μόνο στό κείμενα τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά συχνά καὶ σέ πανεπιστημιακά ἐγχειρίδια, τυγχάνουν δέ εὐρυτάτης προβολῆς ἀπό τὰ Μ.Μ.Ε.

15. Μέσα στό κλίμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, κινεῖται καὶ ἡ δῆθεν ἐλληνοκεντρικὴ κριτικὴ θεώρηση τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού τροφοδοτεῖ τήν αὐταπάτη τῆς ἀρχαιολατρίας, ἡ ὁποία ἀπορρίπτει τελείως τό εὐαγγελικό μήνυμα καὶ παρουσιάζεται ὡς ἐπιστροφή στίς δῆθεν ζωογόνες ρίζες τῆς φυλῆς, καπηλευομένη τίς ἐθνικές εὐαισθησίες τῶν νεοελλήνων.

16. Μέ ἀνησυχία διαπιστώθηκε ὅτι ἀκόμη καὶ ἐπίσημοι κρατικοὶ φορεῖς θέτουν ὑπό τήν αἰγίδα τους ἐκδηλώσεις πού προβάλλουν τόν ἀποκρυφισμό καὶ καταλυτικά γιά τήν νεολαία μηνύματα, ὅπως ἡ συναυλία τῶν Rolling Stones, φεστιβάλ τραγουδιοῦ μέ νεοπαγανιστικούς τίτλους (“Γαία”) κλπ.

17. Ἡ Συνδιάσκεψη φρονεῖ ὅτι ἡ σύνταξη καταλόγων ομάδων πού εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ὅπως ἐκεῖνος πού κατήρτισε ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη στήν Ἀλίαρτο τό 1995, ἀποτελεῖ καρπό ποιμαντικῆς φροντίδος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἔχει δικαίωμα ἀλλά καί ὑποχρέωση νά ὀριοθετεῖ τήν Ὁρθόδοξο Πίστη ἔναντι τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Ἐπισημαίνει ἐπίσης τήν ἀλλαγὴ προσώπου σέ διάφορες ομάδες στήν προσπάθειά τους νά διεισδύσουν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι τό ΚΕΦΕ μετά τήν ἀπόφαση διαλύσεώς του ἀπό τό Πρωτοδικεῖο καί τό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, παρουσιάστηκε μέ τό ὄνομα «Ἑλληνικό Κέντρο Διανοητικῆς καί Σαηεντολογίας», τό «Πανελλήνιο Κέντρο Γνωστικῶν Σπουδῶν», ἐμφανίζεται ὡς «Παγκόσμια Γνωστική Χριστιανική Κίνηση τῆς Νέας Τάξης», τό «Silva Mind Control» ὡς «Νέα Ἐκπαιδευτική» ἐνῶ εἶναι γνωστή ἡ προσπάθεια τῆς Ἐταιρείας Σκοπιά νά παρουσιασθεῖ μέ τήν ἐπωνυμία «Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰερωδά».

Β. Ποιμαντική Ἀντιμετώπιση - Προτάσεις

1. Μέσα στή σύγχρονη θύελλα τοῦ ἀκρατοῦ συγκρητισμοῦ, εἶναι περισσότερο ἀπό ποτέ ἐπιβεβλημένη ἡ σαφής ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀπέναντι στίς προκλήσεις τῆς “Νέας Ἐποχῆς”.

2. Αὐτή ἡ ὀριοθέτηση ἀποτελεῖ ὄχι ἀπλῶς αὐτονόητο καί ἀναφαίρετο δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά πρῶτιστο καθήκον της, πού κατ’ ἀρχήν στοχεύει στήν προφύλαξη τῶν μελῶν Της ἀπό τήν παγίδευσή τους στίς αἰρετικές ομάδες καί ἔπειτα στήν μαρτυρία πρὸς τοὺς ἐκτός Ἐκκλησίας πλανωμένους τῆς ἀπαξ παραδοθείσης Μιάς Ἀληθείας, ἀκεραίας καί ἀλωθήτου.

3. Τό ἔργο αὐτό σέ καμμιά περίπτωση δέν ἀποτελεῖ καρπό μισαλλοδοξίας οὔτε παραπέμπει σέ μεσαιωνικό «κυνήγι μαγισσῶν». Ἀντίθετα κατευθύνεται καί ἐμφορεῖται ἀπό τήν Κενωτική Ἀγάπη τῆς Ἐσταυρωμένης Ἀληθείας, ἡ ὁποία γι’ αὐτό σταυρώθηκε «ἵνα τά διεσκορπισμένα συναγάγη εἰς ἓν» (Ἰω. 11,52). Γι’ αὐτό ἡ Συνδιάσκεψη ἐτόνισε τήν πίστιν στήν Μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως, τοῦ Μόνου Ζῶντος καί Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Ὁποίου οἶκος καί σῶμα καί κοινωνία εἶναι ἡ Μία, Καθολική, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ ὀριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι ταυτόχρονα προσφορά στήν κατοχύρωση τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τήν σωστή πληροφόρηση προκειμένου ἡ ὁποιαδήποτε ἐπιλογή νά εἶναι ἐπιλογή συνειδητή καί ἐλεύθερη.

4. Τό ποιμαντικό καθήκον τῆς ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως δέν πρέπει νά ἐξαντλεῖται μόνον στόν χαρακτηρισμό μιᾶς ομάδος ὡς ἀσυμβίβαστου μέ τήν Ὁρθόδοξο πίστη, ἀλλά πρῶτιστως νά στοχεύει στή διαρκῆ καί συστηματική κατάρτιση τῶν ποιμένων καί ποιμενομένων, τόσο μέ τόν συνεχῆ ἀναβαπτισμό τους στίς πηγές τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, ὅσο καί μέ τήν συνεχῆ ἐνημέρωσή τους γιά τό σκηνικό τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

5. Ἡ ὅλη ποιμαντική προσφορά τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ἀληθείας δέν ἔχει σχέση οὔτε μέ κάποια ἰδεολογική προπαγάνδα οὔτε μέ ἓνα στεῖρο ἀκαδημαϊσμό ἀλλά εἶναι ἀρρηκτα συνδεμένη μέ τήν Εὐχαριστιακή Σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου βιοῦται τό Μυστήριον τοῦ «Εἶς ἐν Χριστῷ» διά τῆς κοινωνίας στό Ἔνα Ποτήριον τῆς Ἐνσάρκου Ζωῆς καί Ἀληθείας.

6. Ἐξ ἴσου ἀπαραίτητη κρίνεται καί ἡ προσεκτική ἐπιλογή, **προετοιμασία καί ἐπιμόρφωση λαϊκῶν στελεχῶν** γιά τήν συμμετοχή τους στό κατηχητικό καί ἀντιαιρετικό ἔργο τῆς ἐνορίας. Ἑλλιπής κατάρτιση καί «οὐ κατ’ ἐπίγνωσιν ζῆλος» ποιμένος καί στελεχῶν - ἰδιαίτερα σ’ αὐτόν τόν τομέα τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου - ὀδηγοῦν σέ ἀσυγχώρητα λάθη μέ τραγικές συνέπειες γιά ψυχές «ὑπὲρ ὧν Χριστός ἀπέθανε».

7. Ἐπισημαίνεται ὁ **κίνδυνος ἐκκοσμικεύσεως τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἔργου** μέ τό νά ἀσχολεῖται περισσότερο μέ τίς κοινωνικές συνέπειες τῶν ἐξαρτήσεων ἀπό τίς αἱρέσεις, παρά μέ τίς πνευματικές. Ποτέ δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι ἀπόκλιση ἀπό τήν Μία Ἀλήθεια σημαίνει πρῶτιστως χωρισμό ἀπό τό Ἔνα Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α’ Τιμ. 3,15), καί ἐπομένως ἀρνηση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

8. Ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἀποτελεῖ καί ἡ υἱοθέτηση τοῦ πανθρησκειακοῦ ὁράματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, τό ὁποῖο στηρίζεται κυρίως σέ δύο σαθρά θεμέλια, δηλαδή στήν σχετικοποίηση τῆς ἀληθείας καί στόν ἰσχυρισμό ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στό ἴδιο τέρας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια» (Ἰω.

14, 6), συντρίβει αυτές τīs βάσεις τῆς πανθη-
σκείας καί αποκλείει κάθε δυνατότητα τοῦ μέ-
λους τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας νά ἀνήκει συγχρόνως
καί σέ ὅποιαδήποτε ὁμάδα, ἡ ὁποία διαστρέφει
ἢ καπηλεύεται τήν Ἀλήθεια.

9. Ἰδιαίτερος πρέπει νά προσεχθεῖ τό περιε-
χόμενο τῶν ἐκδιδομένων ἀντιαιρετικῶν ἐντύπων,
ὥστε νά μήν περιέχουν ἀνακρίβειες ἢ λαθεμένη
ποιμαντική ἀντιμετώπιση καί γίνουν τυχόν ὄπλα
στά χέρια αἰρετικῶν κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξ
ἄλλου, ἐπισημάνθηκε καί πάλι ἡ ἀναγκαιότητα
πλήρους νομικῆς καλύψεως τοῦ ἀντιαιρετικοῦ
ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

10. Ἐπιβάλλεται ἡ δημιουργία δικτύου μέ πα-
νορθόδοξο χαρακτῆρα γιά ἀλληλοενημέρωση καί
παράλληλα, τουλάχιστον μία φορά τόν χρόνο, πα-
νορθόδοξες συναντήσεις ἐντεταλμένων γιά τό σκο-
πό αὐτό. Ἐπισημάνθηκε σέ σχέση μ' αὐτό ἡ ἐπι-
κτακτική ἀνάγκη λειτουργίας μίας Πανορθόδοξης
Γραμματείας, τῆς ὁποίας ἡ σύσταση προτάθηκε
ἤδη στήν Δ' Διορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῶν Καλα-
βρύτων.

Γιά τήν Γ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

Ὁ Ἐπίτιμος Πρόεδρος

- † Ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν καί Λεβαδείας Τερώνυμος
Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
- † Ὁ Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
- † Ὁ Μητροπολίτης Καρθαγένης Χρυσόστομος
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
- Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Μούσα
ΜΟΣΧΑΣ
- Ἀρχιμανδρίτης Βενέδικτος Κάντερος
ΣΕΡΒΙΑΣ
- † Μητροπολίτης Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος
ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ
- Πρεσβύτερος Γεώργιος Ἴστοντορ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ
- Πρωθιερέυς Πέτρο Μπόλτζιεφ
ΓΕΩΡΓΙΑΣ
- † Ἐπίσκοπος Βατούμης καί Σχάλης Δημήτριος
ΚΥΠΡΟΥ
- Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Τσιάκκας
ΕΛΛΑΔΟΣ
- Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός
ΠΟΛΩΝΙΑΣ
- Ἡγούμενος Βαρσανούφιος Ντορόσκιεβιτς
ΤΣΕΧΙΑΣ ΚΑΙ ΣΛΟΒΑΚΙΑΣ
- † Ἐπίσκοπος Οὐλομόουτς καί Μπρνό Χριστόφορος
ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ
- Καθηγητής Γωάννης Ποῦχόνεν

π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου: Ἐκθεση προσωπικῆς πείρας σέ θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, Πρωτοχρονιά 1992 (ἀνέκδοτο κείμενο)

«...Γίνεται ὅλο καί πιό σαφές ὅτι τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας παραμερίζεται καί ἀντικαθίσταται
ἀπό τό πνεῦμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς παραθρησκείας... Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀργανώσεις ἀνέρ-
χονται ἤδη σέ ἑκατοντάδες· τό πνεῦμα τους, πού ὡς τάση εἶναι εὐρύτερα γνωστό μέ τόν ὄρο «Νέ-
α Ἐποχή», ἐπηρεάζει βασικούς παράγοντες τῶν περισσότερων τομέων τῆς ζωῆς μας. Σ' αὐτή τήν
τάση συμπλέκονται δεκάδες χιλιάδες ἐπί μέρους παράγοντες καί ὁμάδες, ὅπως ἀκριβῶς οἱ κόμβοι
σέ ἓνα τεράστιο δίκτυο... Αὐτό τό δίκτυο χαρακτηρίσθηκε ἀπό τούς «ἀποστόλους» τῆς τάσεως
αὐτῆς «ἀπαλή συνομοσία»...

Βρισκόμαστε ἤδη σέ μία ἐποχή ὅπως ἐκείνη στήν ὁποία εὐρίσκετο ἡ πρώτη Ἐκκλησία, πού ὅλα
γύρω της προσδιωρίζοντο ἀπό ἓνα «ἄλλο πνεῦμα». Ἐπομένως καί σήμερα καλεῖται ἡ Ἐκκλησία
νά ξαναδώσει στήν ἀπολογητική διακονία της τή θέση ἐκείνη πού ἡ διακονία αὐτή κατεῖχε στήν
πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία.

...Στήν πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία ἡ ἀπολογητική κατεῖχε κεντρική θέση στήν ἐκκλησιαστική
ζωή. Ἀποτελοῦσε βασικό μέλημα, ὄχι μόνο τῶν μεγάλων θεολόγων καί ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας,
ἀλλά καί τοῦ κάθε πιστοῦ. Ἦδη στήν Καινή Διαθήκη ὑπογραμμίζεται τό καθῆκον ὅλων τῶν πι-
στῶν νά εἶναι «ἔτοιμοι εἰς ἀπολογία πάντι τῶ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος με-
τά πραότητος καί φόβου» (Α' Πέτρο. γ' 15).

...Ἡ ἀπολογητική διακονία μας δέν εἶναι δυνατόν νά διεξαχθεῖ κατά τρόπο δραστικό καί σύμ-
φωνα μέ τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἀν δέν στηρίζεται στή βαθύτερη μελέτη καί ὀρθή κατανό-
ηση τῆς ἔξωθεν προκλήσεως. Εἶναι δυστύχημα τό ὅτι δέν ὑπάρχει ἓνα Ἐρευνητικό Κέντρο, πού νά
ἀσχολεῖται μέ αὐτό τό θέμα».